

DÖRT MEVSİM GAZOZU

Segâh Gümüŝ

İÇİNDEKİLER

Dört Mevsim Gazozu /	7
Ben, Ayten ve Bitki Sorunu /	11
Fotoğraf Sessizliği /	15
Düşbozumu /	21
Çift Ünlem /	25
Üşüyen /	29
Yağmur Çağırın /	33
Çevrimiçi /	37
Arabaşı /	43
Küllük /	51
Biraz Turkuaz /	55
Med Cezir /	61
Ateş Böcekleri /	65
Yitik Bakış /	69
Yüzleşme /	73
Ayartılmış İyilik /	77
Prova /	85

DÖRT MEVSİM GAZOZU

Dört köşe bir odanın içindesin. Bir koltukta oturmuş bekliyorsun. Kapın sımsıkı kapalı. Gözlerin kapı koluna mıhlanmış. Üstün başın, elin yüzün toz içinde; kirpiklerin, saçların da öyle. Uzun bir süredir beklemekte olduğun belli, ama niçin beklediğini unutmuş gibisin. Gibisi yok, unutmuşsun. Fakat en tuhafı, ne kadar zamandır beklediğini de tam olarak hatırlayamıyor olman. Geriye, ileriye sarıyorsun zamanı. Zaman, ileri-geri bir sarmalın içinde, bütün zamanlar tek bir karede canlı.

Dışarıda hayat devam ediyor. Hiçbir şey beklemiyor. Kimse- nin beklemeye ne niyeti ne de sabrı var. Her şey, herkes hareket halinde. İnsanlar her gün aynı yerlere gidiyorlar. Aynı caddelerden, aynı sokaklardan, aynı renkli panoların önlerinden geçiyorlar. Yüzlerinde benzer maskeler... Birbirlerine aynı şekilde selam veriyorlar, birbirlerinden aynı şekilde selam alıyorlar. Kaldırımlara düşen gölgeleri dahi birbirinin aynı. Akşam ziyaretlerinde birbirlerine baka baka yaşlanıyorlar. Yaşlandıkça yüzler, bakışlar da birbirine benzemeye başlıyor. Dişlerini karıştıra karıştıra kurdukları hep aynı cümlelerle ömürlerini tüketiyorlar. Ölmek için yakalandıkları hastalıklar bile neredeyse aynı.

Sen de öyleydin bir zamanlar. Sonra ansızın durdun. Kaldırımlara düşen diğer gölgelerin üstünden çekip aldın kendininkini ve beklemeye karar verdin. Beklediğin gelsin istiyordun, gelsin ve seni bulsun. O, her şeyi bir dokunuşla onaracak olanı sallanan koltuğunda beklemeye böyle başladın. Tek başına eskimektesin

şimdi. Bir ileri bir geri sarıyorsun zamanı.

Tik, tak, tak, tik, tak, tak...

Zaman yelkovan çubuğuna bindirip yıllar öncesine götürüyor seni. Saçları çift örgülü küçücük bir kızsın henüz. Bir bankın üstünde bekliyorsun. Adalet sarayı ne kadar büyükse, bank o denli küçük. Adalet sarayı ne kadar betonsa, bank o kadar ahşap. Ağlamaktan kızarmış gözlerle etrafına bakınıyorsun. Beklediğin kim; annen mi, yoksa baban mı? Hadi söyle bakalım; anneni mi istiyorsun, yoksa babanı mı?

Önce anneni sonra babanı gösteriyor, küçük, küçücük parmağın. Tek seçeneğin var, biliyor olmalısın. Anneni seçersen babandan, babanı seçersen annenden mahrum kalacaksın. Hadi seç bakalım, seçebilirsen. Birden ağlamaya başlıyorsun. Hayır, hiç kimse yardım edemeyecek; ne hâkim ne avukat ne de mahkeme. Dışarı çıkarıyorlar seni, bir banka oturtuyorlar. Gazoz alacak baban, milyonlarca baloncuğu olandan hem de.

Dört Mevsim Gazozu! Babanın bakışlarına takılıyor zihnini. Sanki o da ağlamak üzere. Sanki duman duman bulutlar sarmış gözlerini. Boğazındaki düğüme takılıyor gazozun baloncukları, zoraki yutkunuyorsun. Annen yok henüz. Birazdan gelecek ve seni götürecektir. Bir arabanın arka koltuğunda olacaksın ve arka camdan gittikçe küçülen, küçüldükçe uzaklaşan, uzaklaştıkça silinip acı bir hayale dönüşen babanın imgesi hafızana kazınacak. Yıllarca gitmeyecek o görüntü. Ne zaman kendini yenik hissetsen, uzaklaşan o hayalet gelip boğazını sıkacak. O yüzden soluksuz kalacaksın hep. Uzaklaşırken küçülmekte olan o çocuktan hiçbir zaman kurtulamayacaksın. Kime, neye el salladığını bilemeyen o çocuğu hep yanında taşıyacaksın.

Mevsimler geçiyor. Yılların, yüzlerin içinden geçiyor, kalabalıklarla sürükleniyorsun. Koşuşturmalar içinde duraksıyorsun. Yüzünde aptal gülümsemelerle yakalıyorsun kendini. Her şeye rağmen iyimserlik taşıyorsun, iyilik hastalığına yakalanmış gibisin hatta. Bunu insanlara da bulaştırmak ister gibi bir halin var. Böylece kendine bir amaç bulmuş oluyorsun, tek hedefin bu artık. Basamakları, içinde büyüüp duran sevap duygularıyla

birer birer çıkıyorsun, arkadaşlarının arasında iyilik kumaşından dikili elbiselerle oturuyorsun, kampüsün her yerini ve kendi içindeki tüm boşlukları iyilik bildirileriyle dolduruyorsun. Yetmiyor, eylemlere katılıyorsun. Nerede bir eylem varsa, oraya gidiyorsun. Bir gün bir oturma eyleminde, başka bir gün yürüme eyleminin içinde buluyorsun kendini. Yediğin coplari; gözaltılar, nezaretler, tutuklanmalar ve açlık grevleri izliyor. Yüzünde hep o aptal gülümsemeyle kendine anlamlar arıyorsun.

Ne yaparsan yap olmuyor, çölden çıkamıyorsun. Bir seraba dönüşüyor dokundukların. Tüm çaban sadece boşlukları yama-
yıp duruyor, ta ki ilk rüzgâra kadar. İlk esintide geri sökülüyor diktiklerin, sonra aynı bozkır, aynı kuyu, hep aynı bekleyiş. Kimseyi sevemiyor, kimseye güvenemiyorsun.

Nasıl güvenip seveceksin ki? Niçin güveneceksin, niçin seveceksin? Yıllar önce bir bankın üstünde bırakmamış mıydın o duyguları?

Zaman, Adalet Sarayı'ndaki o bankı alıp bir fakülte bahçesine, güz yapraklarının tam ortasına yerleştiriyor şimdi. Yine bekliyorsun, yine hışır hışır güz yaprakları. Beklediğin buysa, geliyor beklenen. Hüzünlü bir esmerlik getiriyor gelirken. Her zaman oturduğunuz banktaki bu son görüşmede duvar katılığındaki yüzünle sus pus oturuyorsun. Gelenin elinde bir zarf var. Uzattıyor zarfı bankın öbür ucundan. İstemsiz uzanıyor bu taraftan elin. Bir mahkeme celbine dokunmuş gibi yanıyor parmakların. Korkuyorsun; okuyamam, diyorsun. Okumayacağım. Sende kalsın, diyor gelen. Okumasan da sende kalsın. Zarfı bankın üstüne bırakıp yüzü yerde uzaklaşıyor oradan.

O sonbahar gününden, tıpkı hayatın gibi açılmadan eskimiş ıssız bir mektup sayfası kalıyor geriye. Bir zarfın içine sığan dünya büyüklüğünde bir umut belki de. O umut, dokunulmadan sararıyor sen beklerken.

Peki, şimdi bu tütün sarısı odada, sallanan bir koltuğa gömülmüş, zamanı bir ileri bir geri sararak neyi bekliyorsun? Biliyorsun, gidenler gitti, dönmek üzere.

“Anneni mi istiyorsun babanı mı?” Söyle bakalım: annenimi-

babanımı babanımı annenimi?

Bilmiyorsun, değil mi? Hiçbir zaman bilemeyeceksin.

Annenim babanımı babanımı annenim babanımı?

Sen geçmişini yiyerek yaşayan bir canavarsın. Gittikçe genişliyor, genişliyorsun. O kadar ki oturduğun koltuktan taşıyorsun. Altında ezilen koltuk, minyatür bir oyuncuğa dönüşüyor. Hâlâ genişlemeye devam ediyorsun. Önce eve, sonra şehre, derken dünyaya sığamaz oluyorsun. Bir boşluğa açılan kocaman bir göze dönüşüyorsun. Geçmişe, şimdiye ve geleceğe aynı anda bakıyorsun.

Nihayet kapıyı kırıp içeri giriyorlar. Bir elinde zamanın insafsızca sararttığı bir zarf, diğer elinde mektup açacağı ile oturuyorsun. Gözlerinin donmuş yeşili kapıya mıhlanmış, öylece bakıyorsun. Hemen önündeki sehpa, asidi yıllar öncesinden kaçmış bir şişe gazoz duruyor. Dört mevsim gazozu bu.

Koltuk, ince iniltilerle sallanıyor, sallanıyor, sallanıyor...

BEN, AYTEN VE BİTKİ SORUNU

Öptüm, yalan yok. Dayanamadım, öptüm. Neden bilmiyorum. O anda dünyanın en güzel şeyiydi sanki bu. Sonunda bin bir türlü pişmanlık duyacağımı bile bile öptüm. Siyah gözlerindeki şeytani pırıltının beni ayartmasına izin verdim. Öperken dudakları tutkuyla titriyor, başka, bambaşka hazlar dünyasına davet ediyordu beni. Öptüğüm, yeryüzündeki tüm erkeklerin dudaklarıydı sanki. Ben sadece onu değil, onunla birlikte tüm insanlığı şehvetle, aşkla öpüyordum. Gerçekliğin perdesi yırtılmıştı. Bir ara gözlerimi açtım. Ve...

Yeter, dedim. İttim onu, indim otomobilden. Dudaklarımda öpüşmeden arta kalan ıslaklığı silip saçımı başımı düzelttim. Yanıma geldi. N'oldu şimdi? Ne güzel öpüşüyorduk. Ne öpüşmesi, dedim. Sen de kimsin? Boş boş baktı yüzüme. Sinirlenmeye başlamıştım. Beni hemen aldığı yere bırakmasını söyledim. Sesimdeki soğukluk beni bile ürkütmüştü. Fazla üstelemedi, sessizce itaat etti. Hiç konuşmadık dönüş yolu boyunca. Sürücü koltuğunda bir yabancıya bakıyordum. Kimdi bu adam?

Evime girdim. Az sonra kocam geldi. Sofrayı hazırladım. Yemeğimizi yiyorduk. Niye böyle suratın beş karış? Şüpheyle mi desem merakla mı, yüzümü inceliyordu. Gözlerimi yere indirdim. Yok bi şey, tartıştık biraz Ayten'le Maytenle. Saçmalamıştım. Yanıma geldi, kocaman, sıcacık elleriyle elimi tuttu, saçlarını okşadı. Sarıldım ona. Babam gibi kokuyordu. Beni bırakma. Bırakır mıyım? İki sarmaşık iki yandan sarmalamıştı bedenimi.

Ayten'i anladık da Mayten de ne oluyor, demedi. İyi ki demedi. Cevap verecek durumda değildim. Duş alıp yattım.

Ertesi gün çarşıda gezerken yine gördüm onu. Yanıma geldi. Yüzünde çocukça bir kırgınlık vardı. Gözlerinde o bildik, davetkâr arzu. Konuşabilir miyiz? Konuşalım. Neydi o dünkü halin? Bir anda yabancı birine dönüştün. Güldüm. Aldırma, boş ver, hadi gidelim. Otomobilin nerde? Yakınlarda bir yerdeydi. Bindik, gezdik tozduk saatlerce, öpüştük falan yine. Sonra eve getirdi beni. Kocamla yemeğimizi yedik. Sarılıp yattık. İşte aynı şeyler. Hep aynı.

Rutin bir aldatma hikâyesi gibi ilerleyebilirdi, eğer sevgilim bana bir gün öfkeyle; senin adın Ayten değilmiş, kimsin sen? diye sormasaydı. Ama sordu ve epey şaşırdım. Sahiden kimim ben? Ona Ayten olduğumu söylemedim ki. Ben Ayten miyim? Ayten'i tanırım. Bir romanda yaşar; asidir, sıra dışıdır, özgür takılmayı sever. Güzelliğini, konuşmasını beğenirim. Yıllardır beraberiz. Tek bildiğim son günlerde bir tuhaf olduğu. Tavırları değişti biraz. Çocukça hareketler yapıyor. Geçenlerde tartıştık. Güya ben onu çekemiyormuşum. Çok zoruma gitti. Attım onu çöpe. Ne halin varsa gör, dedim. Ne demeliydim? İnsan en yakın arkadaşını uyaramaz mı? Hatalarını yüzüne vurmamdan hoşlanmıyor. Bir daha adını anmak yok onun. Şimdi kalkıp da Ayten olduğumu neden söyleyeyim?

Nerden çıkardın bunu, dedim. Boş boş baktı bana. Hep böyle mi bakıyordu bu adam? Adının Ayten olduğunu sen söyledin.

Hatırlamıyorum. Yalan söylüyor da olamaz. Neden unuttum ona söylediklerimi? Kaç Ayten'im ben? Herkes biraz Ayten midir? Ayten çoğaldıkça çoğalıyor zihnimde. Binlere, on binlere bölünüyor.

Ayten kocasını sever. İyi insandır kocası. Herkesinki kadar koca işte. O da Ayten'i sever. Diğer kocalar kadar gösterir sevgisini. Romana göre, evlilik yıldönümlerinde bir saksı çiçeği almıştır ona. Pembe begonya. Siyah toprak saksıda. Bir de not bırakmıştır üstüne:

“Bitkimizi sula.” Şimdi Ayten bundan ne anlamalı? Düşün-

cesizce yazılmış bir hatırlatma mı yoksa ilişkilerine gönderme yapan önemli bir not mu? Ayten hep yanlış şeyler yapar. Gider başkasına bağlanır. Çiçeği çöpe atar sonra. Sıradan hayatlardan kaçmak ister. Aytenli bir serüvene mi atılmak istedim ben farkına varmadan?

Büyümesi için bitkiyi sula. Sula büyümesi için çiçeği. Çiçekler, bitkiler sulanmalıdır. Ayten'i bir kenara bıraktım. Maskemi taktım. Sandalyeyi kenara çektim. Masanın tozunu aldım. Sandalyelerin tozunu aldım. Tekrar masanın tozunu aldım. Sandalyeleri bir daha sildim. Etrafta bulunan her şeyi büyük bir özenle tek tek sildim. Hem de defalarca. Toz zerreciklerinden kurtulmalıydım. Etrafta uçuşan, sildikçe eşyalara inatla yerleşen tüm zerrecikleri yok etmeliydim. Artık yorgunluktan canım çıkmıştı ki zil çaldı. Dış kapının otomatığına bastım. Otomatığın düğmesini de sildim bu arada. Yukarı gelmesi asansörle iki dakika sürer, merdivenle dört. Asansör boşluğuna düşmek kaç dakikada öldürür insanı? Yüksekten hızla düşen bir vücudun ağırlığı değişir mi? Hızla yere çarpan bir kafatası kaç parçaya ayrılır veya beyin dağılırken etrafa kan sıçrar mı? Kan lekesi kolay çıkar mı?

Evimde güvendeyim. Dairemiz üç artı bir. Odalarımız dekor dergilerinden bir sayfa gibidir her zaman; mükemmel bir uyum ve estetik. Dışarı ise benim için karanlık, bilinmez ve kirli. Ama arada yabancı bir kadın uyanıyor içimde. Karanlığı ve macerayı seviyor. Belirsizliği, korkuyu, yok olmayı merak ediyor. Köpek gibi sürünmeyi, suça bulaşmayı istiyor. Karanlığın içinden birdenbire çıkan, bölüne bölüne çoğalan görüntüler cezbediyor onu.

Kocam elinde poşetlerle geldi. Saksıda çiçek getirmiş bana. Pembe begonya. Siyah saksıda hem de. Sürpriz! Evlilik yıldönümümüz. Hemen baktım. Herhangi bir not yoktu. Çiçeği verdi. Teşekkür ettim, öptüm onu. Saksıyı masaya bırakıyordum ki seslendi arkamdan "Bitkimizi sulamayı unutma, Ayten!" Döndüm baktım. Gülümsedi. Göz kırptı. Korkunçtu.

Gittim, çiçeğin dibine su döktüm. Güzel bir yere yerleştirdim. Korkum geçmiyordu. Bir romanın mı içindeyim yoksa tesadüf mü bu olup bitenler? Sevgilimi bulsam. Beni aydınlatır belki.

Kocamı evde bırakıp gittim, buldum onu. Olan biteni anlattım. Defalarca hem de. Anlamıyor gibiydi. Boş boş bakıyordu yine.

Canım, dedi. Hepsi geçecek merak etme. Doktorun söylediği gibi, biraz sabırla hepsinin üstesinden geleceğiz. O bitkiyi sana ben getirmiştım, hatırlasana. Bu arada, sürekli bana sevgilim demeyi de bırak. Ben senin kocanım, sevgilin değil!

Bu defa ben boş boş baktım yüzüne. Anladım, dedim ve ayrıldım yanından. Kendini bazen kocam bazen sevgilim sanan bu adamın yanında daha fazla duramazdım. Doktorun söylediği gibi, diyorum. Delirdi mi acaba? Biraz sabırla her şeyin üstesinden gelebilir miyiz? En iyisi gidip çiçeği çöpe atayım. Asansörler de bozuk bu aralar. Merdivenlerden ağır ağır çıkmam gerekecek.

FOTOĞRAF SESSİZLİĞİ

Gözleriniz ne kadar güzel, diye başlarlar söze. Ne hoş konuşuyorsunuz, sizi dinlerken ruhum âdeta kanatlanıyor. Ardından devam ederler: Şuracıkta bir kahve ısmarlasam size? Kahve sevmez misiniz yoksa? Çaya ne dersiniz? Sizi bir daha ne zaman görebilirim? Hiç mi vaktiniz yok?

Parmaklarının arasında bir avcı çakısını evirip çeviriyordu. Şunun gibi olmalı erkek adam! dedi, bıçağı sallayarak, dimdik ve keskin, eğrisiyle doğrusuyla aynen böyle olmalı. Önünde duran vişne rengi ahşap masaya çakının sapıyla vurmaya başladı.

Masadan odaya dağılan tık tıklar eşliğinde konuşmasına devam ediyordu. Cümleler, boyun damarlarında belirip kayboluyor, ağzından ardı ardına dökülüyor, odaya serseri mayınlar gibi savruluyordu. Üstüme başıma sıçrayan kelimelerden siyah, kırmızı, kahverengi lekeler oluşmuştu bedenimde.

Avcı bunlar, kadın avcısı, diye devam etti. Kadın kabul etmiş etmemiş ne önemi var? Habire ararlar, mesajlar gönderirler, baştan çıkarmak için her yolu denerler. Yol ayrımındaki kadınları iyi tanır bunlar. Dertleri onlarla iyi vakit geçirmektir. İyi vakit geçirmektir dediğime bakma, fazlasını, daha fazlasını isterler. Sonra da; sen beni biraz bekle, işlerimi halledip geliyorum, diye umutlandırıp uzaklaşırlar. Gidiş o gidiş, bir daha da izlerine rastlayamazsın.

Bana döndü. Çakıyı silah gibi doğrultmuştu. Yol ayrımındaki kadın nasıldır bilir misin, dedi. Bakışlarını üzerimde dolaştırıp

gözlerini masada sabitledi ve devam etti. Yol ayrımındaki kadın, mutsuz kalbini sevgiyle besleyecek bir gıda arar. Önünde farklı seçenekler olduğunu bilir.

Bıçakla masayı çizmeye başladı. Böyle işte, yol ayrımında, dedi. İki yol çizmeye çalışıyordu galiba. Bu kadınları kolayca tanıyabilirler, hem de ta gözünden! Gözlerindeki boşluğun içinde sevgi dilenen cılız bir ışığı yanar durur. İşte o tanıdık gelir bunlara.

Tekrar bana dikti bakışlarını. Gözleri kızarmıştı. Sen de öyleydin, dedi, gördüğüm anda anlamıştım. O yol ayrımındaydın bulduğumda. Etrafını sarmışlardı. Sense debelenip duruyor, acıyla kıvranıyordun ortalarında. Sana doğru yaklaşıyorlardı. Yavaş, sinsi adımlarla geliyorlardı dört bir yandan. Ne olup bittiğini anlayamıyordun. Yaralarını göstererek inandırıyorlardı seni. Oysa gerçek yaralar değildi gördüklerin, bilmiyordun. Bense her şeyin farkındaydım. Çemberin ortasındaydın, çekip almasam seni avlanmıştın. O Allah'ın cezası avcılar seni ele geçirmişti çoktan.

Gözleri şimdi bir kaplan gözüydü. Öfkeli, saldırgan ve aç.

Yüzüme bak. Beni dinliyor musun?

Korkutuyordu beni, başka birine dönüşmüştü.

Seni çekip aldım, içime koydum, hem de allayıp pullayıp en güzel yere. Kimsenin ulaşamayacağı korunaklı duvarlar ördüm etrafına. Sadece benim olası diye yaptım bunu. Sakladım seni, kimseler görmesin istedim. Sen ne yaptın peki? Beni bırakıp gittin.

Oysa ne istiyorsan yaptım. Hangi şekle girmemi istediysen o şekle büründüm. Senin için kendimi yonttum, yepyeni bir erkek yarattım. Nerede nasıl davranmamı istiyorsan öyle davrandım. Başka bir kadına gözümün ucunu değdirmedim. Sevda sözcükleriyle bezedim her tarafını, olmadı, çare olamadım sana. Ahenk arıyormuşsun, aramızda uyum yokmuş güya. Aslında gitmeleri seviyordun. Tüm o gösterişli lafların, uyumsuz notalarını, akortsuz seslermiş, hepsi bahane.

Acıyla, öfkeyle yontuyordu her kelimenin ucunu ve tek tek saptırmaya kararlıydı. Konuşmak istedim. Ben, göçebeyim doğru, keşke anlasaydın beni, yanımdan geçerken dokunmasaydın keşke, demek istedim. Adımı sormasaydın. Tehlikeliydim ben. Uçurumlar kadar korkunç içimdeki boşluk, ıssız dağ başları kadar tekinsiz, demek istedim. Yalnız geceleri esen bir rüzgârın esiri ruhum. Aynada gördüğüm o uğursuz cadıyı sen de görseydin keşke, demek istedim, diyemedim.

İçindekileri kasmaya devam ediyordu. Zincirinden boşanmış sesi yumuşadı neden sonra; kısıldı, inceldi, neredeyse çıkmaz hâle geldi. Dokunaklı bir sesle devam etti:

Biliyor musun, sen gittikten sonra her şey yaşlandı. Kara, kapkara yellere estin. Tüm fotoğraflar sarardı soldu birden, yaşlandı herkes. Çektiğim tüm fotoğraflarda bayat bir dekor gibi duruyor insanlar. Oysa her yaşta kişinin fotoğrafını çekiyorum, bilirsin. Niye herkes yaşlandı sence? Kadınlar, adamlar, çocuklar, herkes neden ihtiyar?

Son model makinelerimle, ışığın yönünü en doğru açıdan yakalayıp deklanşöre basıyorum. Bakıyorum fotoğraftaki yüzde benim çektiğim anlam yok. Bulduğumu sanıyorum her seferinde. Bazen dakikalarca, saatlerce bakıyorum, aradığım anlamı orada, o yüzde yakaladığımı düşünüyorum. Ancak gördüğüm yine bir harabe mezarlık. Hayatın kenarında, kıyısında, sessiz serviler gölgesinde bir yüz. O yaşlı halleriyle donup kalıyorlar işte.

Senin olmadığın tüm vakitlerden nasıl intikam alıyorum biliyor musun? Odamın bir duvarı fotoğraflarla kaplı. Değişik hallerinle sen; konuşuyorsun, yemek yiyorsun, gülüyorsun. Baştanbaşa sana ait fotoğraflar. Gençsindir, bir tek sen hep gençsin. Onlarla konuşuyorum. Sen gittiğinden beri onlara yonttum sevgimi, konuşarak var ettim seni böylece. Duvarda sana benzeyen bir hayalet yaşıyor şimdi. Yoksa nasıl dayanırdım bu sessizliğe? Konuşurken kaç mevsim geçti, bilmiyorum, kaç kez döndü dünya.

...

Susuyorsun, korktun mu yoksa?

...

Korkma, zararım dokunmaz. Kendi kendine konuşan deli bir adam değilim. Tanıştığımız zaman da beni deli sanmıştın, hatırlıyor musun? Siyah beyaz fotoğraf sergisindeydik. Benim çektiğim bir fotoğrafa dalıp gitmiştin. Gözlerine bakılırsa fotoğrafın hikâyesi seni etkilemişti. Siyah beyaz yansıma bir fotoğraftı. Sislerin arasında kaybolmuş, elindeki açık şemsiyeye bakan zarif bir kadın siluetiydi. Orada benim yakaladığım manayı senin de gördüğünü hissetmiştim. Yanına gelip; pardon hüznünüzü düşürdünüz, demiştim. Yerden alıp sana uzatmıştım. Yanındakiler gülmüştü. Delinin biri bu demiştin içinden belki de. Evet delilikti yaptıklarım; her gün saatlerce takip ediyor, her anının fotoğraflarını çekiyordum. Nasıl çekmezdim? O kadar hüznülü bir güzellik yayılıyordu ki senden. Aradığımı buldum diyordum. Hüzün bir insana ancak bu kadar yakışırdı.

Odada bir aşığı bir yukarı dolanıyordu şimdi. Sigaraların birini söndürüp diğerini yakıyordu. Masanın üstü yarıya kadar içilip boğazından ezilmiş izmaritlerle, yerler boş bira kutularıyla doluydu. Bıçağı bırakmıştı, sayıklamaya devam ediyordu.

Hiçbir şey söylemedim. Bir kâğıt parçası gibi yırtıp atabilirdi beni. Bekledim. Anlattıkça kızgınlığı azalıyordu. Gözlerinde yaralı bir ceylan seğirmekteydi şimdi.

Söylesene kazandığın zafere değdi mi? Sen demek bir çaparıydın. Yaralı bir av sanmışım seni ama değilmişsin. Av olan benmişim. O hüznün de mi sahteydi? Ayrı dünyalar falan, geç bunları şimdi, boş laf hepsi! Seni iki dünyada da sevebilirdim, gitmeseydin. Peki, söyle bana, senin gidişini burada, bu otel odasında niye kutluyoruz? Tüm bu içkiler, bu mumlar, senin sevdiğin bu şarkılar ne için? Akıp duran gözyaşlarım ne için, söyle! Bütün bunların suçlusu kim? Onların hiç mi payı yok senin suskunluğunda? Karşımda sessiz bir fotoğraf gibi duruşunda, saçını yana atıp bakışında, şu gülücüğün dudağının kenarında donuvermesinde. Ben miyim, her şeyin suçlusu? O avcılarının hiç mi payı yok bunda?

Ben uçurumdum, sen gelip içime düştün, ben çağırmadım

seni, diyecektim. Sislerin içindeki o kadın sahteydi, renkler de. Fotoğraftaki şemsiye bile yanılıya dayalı bir dekordan ibaret. Yapay senin kurduğun dünya, gerçeği göremiyorsun. Kimsenin suçu yok gidişimde. Aynen böyle demek istedim. Demedim. Diyemedim.

Bir fotoğraf olduğum aklıma geldi de sustum. Yoksa bir kâğıt parçası gibi yırtıp atabilirdi(n) beni. Bir fotoğraf sessizliğiyle izledim tüm serzenişlerini, kendini temize çekişlerini, adımı masaya hırsla kazıyışlarını hep bir fotoğraf sessizliğiyle. Sonra, bir zaman sonra, çaresizlik içinde masaya saplanan bıçağın çıkardığı sesi duydum.

Fotoğraf dediğin yerini yurdunu bilmeli, öyle değil mi?